

Efter de gældende regler er forbuddet i § 8 mod tilstandsændringer ikke til hinder for, at klitmyndighederne udfører dæmpningsarbejder, men en lodsejer kan efter de gældende regler ikke selv udføre sådanne arbejder. Disse udføres som hidtil af staten. Begrundelsen for dette er, at korrekt og effektiv sandflugtsdæmpning, der ikke har utilsigtede virkninger for andre arealer, kræver særlig teknik og sagkundskab, og dette har derfor altid været en myndighedsopgave. Efter forslaget kan klitmyndighederne imidlertid tillade, at ejeren af f.eks. et sommerhus, der pga. sandflugt risikerer at gå tabt, og hvor der ikke vil blive afholdt udgifter til dæmpningsarbejder, får mulighed for, efter miljøministerens godkendelse, selv at stå for dæmpningen. Der skal dog være mulighed for at afslå sådanne dæmpningsforanstaltninger, der skønnes at være alt for indgribende i forhold til naturen og landskabet, herunder hensynet til de internationale naturbeskyttelsesinteresser.

Bestemmelsen indebærer ingen ændring i den gældende praksis, hvorefter ejere, typisk af sommerhuse, meddeles tilladelse til at udføre mindre arbejder med fjernelse af fygesand.

Til nr. 33

Bestemmelsen giver amtsrådet hjemmel til at ekspropriere ejendom, når det er af væsentlig betydning for at realisere Natura 2000-planen. Bestemmelsen supplerer amtsrådets øvrige virkemidler i §§ 19 d-19 g, og det forudsættes, at ekspropriation kun anvendes, når det er af afgørende betydning for opnåelse af målsætningen for et område at erhverve ejendommen. Dette kan f.eks. være tilfældet, når der er tale om at standse en større virksomhed eller begrænse denne i betydeligt omfang.

Miljøministeren er i § 60, stk. 1, tillagt en tilsvarende ekspropriationsadgang, men denne er begrænset til arealer i landzone og sommerhusområder. Denne begrænsning er ikke gentaget i den foreslåede ekspropriationshjemmel for amtsrådet, idet det vurderes, at der i enkelte tilfælde kan være behov for at ekspropriere i byzone, f.eks. for at beskytte et levested for en art.

Til nr. 34

Forslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 33.

Til nr. 35

Bestemmelsen indebærer, at der ikke længere er et lovgivningsmæssigt krav om, at alle amtskommuner skal oprette grønne råd. Hvis amtsrådet finder det hensigtsmæssigt at etablere et grønt råd eller lignende forum for rådgivning omkring spørgsmål i forbindelse

med administrationen af naturbeskyttelseslovgivningen, vil amtsrådet efter reglerne i § 17, stk. 4, i lov om kommunernes styrelse om nedsættelse af særlige udvalg kunne beslutte at oprette et sådant råd. Ophævelse af bestemmelsen betyder ikke, at amtskommunerne skal nedlægge de grønne råd, men at det gøres frivilligt for det enkelte amtsråd at beslutte, hvorvidt der er behov for at have et sådant råd.

Det bemærkes, at medlemmerne af de grønne råd ikke er formelt valgt og dermed heller ikke sidder for en bestemt periode. De har ikke modtaget nogen form for vederlag for medlemsskabet.

Til nr. 36

Forslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 3 og 5.

Til nr. 37

Forslaget, der alene er af redaktionel karakter, er en konsekvens af ændringsforslag nr. 3.

Til nr. 38

Forslaget sikrer, at amtsrådet, når det skønnes nødvendigt, kan lade aftaler og afgørelser truffet efter reglerne i kapitel 2 a tinglyse på den pågældende ejendom uden ejerens medvirken. Med tinglysningen sikres, at kommende erhververe af ejendommen vil være bekendt med aftalen eller afgørelsen og de heri indeholdte betingelser.

Til nr. 39-40

Forslaget gengiver den gældende § 69 om miljøministerens adgang til at ophæve bygge- og beskyttelseslinjerne efter §§ 15-18.

Med den generelle udvidelse af klitfredningslinjen og strandbeskyttelseslinjen i naturbeskyttelsesloven i 1994 og 1999 har der vist sig behov for i visse ganske særlige tilfælde at kunne ophæve også klitfredningslinjen, f.eks. i forbindelse med afrunding af eksisterende byer ved kysten. En sådan adgang findes allerede i den gældende lovs § 9, stk. 3, som dog i sin tid er indsat under andre forudsætninger.

Der er derfor behov for at præcisere denne adgang i § 69, så at ændring af klitfredningslinjen kan ske efter samme procedure, som når der er tale om ændring af de øvrige beskyttelseslinjer, herunder strandbeskyttelseslinjen. Med forslaget i stk. 2 forudsættes det, at ophævelse kun sker undtagelsesvist og på baggrund af en grundig planlægning, og kun hvor det ikke vil indebære øget sandflugt eller risiko herfor.

Skov- og Naturstyrelsen har hidtil kun i meget begrænset omfang knyttet vilkår til afgørelser om ophævelse eller reduktion af beskyttelseslinjer, idet spørgs-